

Scénář – Zdeněk Přikryl

Zdeněk Přikryl se narodil v Praze 18. dubna 1943. O dva roky později se narodila jeho sestra Hana a o sedm let později bratr Michal. Dětství trávil v Praze, hlavně s kamarády v Riegerových sadech, nebo u prarodičů v Nespeku, kam jezdil se sourozenci na prázdniny. Tatínek provozoval v jejich bytě na Vinohradech tiskařskou dílnu. Bohužel v roce 1952 dostal příkaz od národního výboru zrušit tuto činnost, protože to přinášelo riziko množení závadných tiskovin.

No, to byl docela zásadní průšvih, protože táta hledal práci, tak našel práci účetního v nedalekém podniku, tam vydržel asi rok, pak se psychicky zhroutil, takže strávil nějakou dobu v nějaký neurologický klinice, bylo to docela dramatický, protože v podstatě jsme se zbavovali všeho, co v rodině bylo zbytný a jako poslední věc, se kterou se táta loučil, byla jeho kanoje, se kterou strávil mládí.

Pan Zdeněk vystudoval Přírodovědeckou fakultu obor chemie-fyzika. Rád sportoval, kromě lyžování se aktivně věnoval od období studia na vysoké škole i kanoistice. V oblasti kulturního života to byla krásná doba, otevírala se nová divadla jako Semafor, Rokoko, Divadlo Na zábradlí. V Praze vzniknul Filmový klub, probíhaly majálesové průvody. V roce 1967 získal své pracovní místo v Technickém muzeu v oddělení přírodních věd zaměřeném na astronomii pod vedením profesorky Škopové. Na přelomu let 1967 a 1968 pracoval na přípravě velké výstavy, v rámci které pobyl nějaký čas ve Francii a Anglii. Pak přišel srpen 1968. Přikrylovi bydleli kousíček od budovy Československého rozhlasu.

„Můj tatínek vyprávěl, my jsme bydleli na třetím patře, nad náma bydlely dvě rodiny. Nevím, komu se to podařilo, ale někdo z nich, když se koukal z okna, tak zřejmě něk ne zrovna chytře se vyklonil a podařilo se mu srazit květináč, kterej byl na takový tý předzahrádce před oknem, což vyvolalo obrovskou okamžitou reakci těch ruských vojáků, který začali střílet do těch oken, takže nám prostříleli okna všecky v patře.

Sověti vtrhli do domu, všechny obyvatele nahnali do domovnického bytu v přízemí. Byl tam i Zdeněkův tatínek a prastrýc. Tam je drželi celé dopoledne.

„A protože v tom našem domě v suterénu byl takovej jeden malej byt, vlastně jednopokojovej byt, kterej měl okna do vnitrobloku, ale oddělenej záchod, kterej byl přes chodbu. Tam bydleli staří manželé Hanusovi a ve chvíli, kdy tam ty Rusové jaksi řádili, tak byl pan Hanus na záchodě přes tu chodbu a bohužel teda v tu chvíli, kdy spláchnul, tak to ty Rusy tak vyděsilo, že tam vlítli a ty dveře, za kterejma stál, prostříleli skrz naskrz včetně teda pana Hanuse.

Po 21. srpnu si ředitel v Technickém muzeu svolal zaměstnance a ptal se, jestli se najdou čtyři zájemci, kteří by muzeum po večerech a v noci hlídali, kdyby se něco dělo. Věděl, že ve čtvrtém patře, kam se nesmělo chodit, mělo vnitro nějaké vysílače používané pro provizorní rozhlasové vysílání. Rusové se pak speciálními odposlechovými anténami snažili lokalizovat, odkud je vysíláno. A tak jednu noc dorazila do muzea jednotka ruské armády a on je musel provést.

No tak zážitek jako... Netušil jsem, že budu chodit se samopalem v zádech po baráku muzea a předstírat, že to muzeum má jenom tři patra. Člověk v takových chvílích prostě nějak nepřemýšlí, o tom jestli se má bát, nebo co má dělat. Prostě dělá to, co ho v tu chvíli napadne jako nejlepší řešení.

Zhruba třičtvrtě hodiny je vodil různě po muzeu a nic nenašli, čtvrté patro naštěstí nebylo objeveno. Druhý den mu za to ředitel gratuloval. Zanedlouho však došlo k velkým změnám. Výstava, na které pracoval, byla zrušena a v listopadu 1968 z muzea odešel. Pár let pracoval na přírodovědecké fakultě jako odborný asistent, tam potkal svou budoucí ženu Danielu. Od roku 1973 pracovali v mikrobiologickém ústavu na Akademii věd. S Danielou se vzali a mají spolu dceru a syna. Po revoluci založil pan Prikryl s kamarádem firmu s laboratorními potřebami a vybavením, která v současnosti úspěšně funguje pod vedením jejich syna. Manželé Prikrylovi procestovali kus světa a cestám do zahraničí se věnují stále. Vedou velmi aktivní a kulturní život. Pan Prikryl se věnuje digitalizací starých fotografií a fotografování květin, které také rád pěstuje.

A čím nás tento životní příběh může inspirovat?

„Vydržet, nezoufat si a snažit se být aktivní, aspoň v mezích, co kdo může. Nepodléhat panice. Každý by měl zkusit najít sám sebe a zůstat sebou.“